

CHƯƠNG VIII

Nhã Tịnh không nén được cười. Hoàn nhìn Nhã Tịnh say đắm.

- Anh làm sao thế?

Hoàn nói:

- Thấy em cười mà lòng anh như mở hội. Em có biết là nụ cười của em đẹp vô cùng không, dù là lúc này hơi héo hắt! Bây giờ anh sẽ nghe lời em anh đi ngủ. Nhưng em cũng phải ngủ sớm đi nhé. ngủ một giấc thật ngon, đê" mai sáng sẽ khỏi bệnh.

Nhã Tịnh gật đầu cười. Hoàn đứng dậy bước ra, nhưng không đành lòng, lại quay lại, đặt nụ hôn thật nhanh lên trán Nhã Tịnh và nói:

- Không biết thời cơ có chín mùi chưa, nhưng anh vẫn muốn nói với em một điều là Anh yêu em!

Nói xong, Hoàn quay người vội vã về phòng riêng. Nhã Tịnh nằm yên. Tỉnh táo và cảm động. Nàng không biết mình nghĩ gì. Nhưng trong giây phút ngắn ngủi đó, Nhã Tịnh có cảm giác lờ mờ nhận ra... Minh đang bị yêu nàng nhắm mắt lại, tận hưởng cái cảm giác vui nhẹ trong lòng.

Và Nhã Tịnh đã hồi phục thật nhanh, qua ngày hôm sau nàng đã xuống giường. Những ngày kế tiếp, Nhã Tịnh gần như bình thường, nàng xuống lầu, ra vườn hoa, hái hoa bắt bướm. Bà cụ rất vui, ôm Nhã Tịnh vào lòng rồi vuốt ve:

- Vậy mà cũng sụt hết mấy ký, con làm cả nhà phải lộn ruột, con bệnh, thằng Hoàn lại đụng xệ Nội tưởng thân già này sụm theo tụi con luôn chứ.

Nhã Tịnh xúc động ôm lấy bà cụ hôn lên khuôn mặt nhăn nheo, trịnh trọng hứa:

- Con hứa, với nội là sẽ không bao giờ con bị bệnh nữa

- Cháu ngoan của nội thật là...

Rồi bà cũng không quên gọi Vú Kỹ chưng món gà tiềm thuốc bắc cho Nhã Tịnh bồi dưỡng.

Cuộc sống gần như trở lại bình thường. Hai anh em Khải và Hoàn lại tiếp tục công chuyện bận rộn ở cơ sở. Ba ngày liền, Nhã Tịnh không nghe thấy tiếng đàn guitar nữa. Nhã Tịnh cương quyết không nghĩ đến nhưng không hiểu sao, Nhã Tịnh vẫn cảm thấy buồn buồn khi thiếu nó.

Và có một ngày khi Khải và Hoàn đi làm không bao lâu thì chuông cửa reo vang. Vú Kỹ vội vã gặp Nhã Tịnh.

- Ở dưới lầu có người muốn tìm cô

- Ai vậy?

- Một đứa con gái, hình như là người nhà họ Vạn.

Vạn Khiết Nhiên! Nhã Tịnh đoán ra Nàng vội chạy xuống lầu

Đứng bên ngoài cổng sắt là một người con gái mặc áo quần trắng, trên tóc có cài đóa hoa trắng.

Nhã Tịnh bói rôi:

- Có chuyện gì thế?

- Mẹ em đã chết. mẹ em mới qua đời tuần trước.

Nhã Tịnh xúc động:

- Xin chia buồn...

Nhưng Vạn Khiết Nhiên không lộ vẻ gì là đau khổ.

- Dù sao mẹ em cũng đã đi hết một đoạn đường đau khổ. Với người chết là giải thoát. Đó là tin vui chứ không phải tin buồn. Sau khi cha em vào ngục, nụ cười của người đã tắt và coi như bây giờ tất cả đau khổ không còn nữa. Anh của em, bảo em đến đây tìm chị, anh ấy nói sẽ đợi chị dưới gốc cây ngô đồng.

Nhã Tịnh thấy tim đập mạnh, nàng cắn nhẹ môi nói:

- Tôi không thể đến được, cô về nói lại với anh ấy dùm.

- Anh ấy bảo: Nếu chị không đến thò anh ấy sẽ đến đây, chuyện gì xảy ra cũng mặc, chỉ hấn biết tính của anh ấy chứ?

Đúng là một sự hăm dọa, Nhã Tịnh rất hiểu Hạo Nhiên. Hấn nói là sẽ làm.

Thế là, Nhã Tịnh đến điểm hẹn ở gốc cây ngô đồng. Đây là lần đầu tiên, sau một tháng cãi nhau, họ lại gặp nhau

Hạo Nhiên ngồi dưới gốc cây ngô đồng với cây đàn guitar trên tay. Chàng đang đàn những bản nhạc rất lạ và rất buồn, mà Nhã Tịnh chưa hề nghe qua. Nhã Tịnh bước đến gần, Hạo Nhiên vẫn không ngẩng lên. Một tháng đã trôi qua gặp lại, Nhã Tịnh thấy Nhiên gầy đi nhiều, đôi mắt sâu hằm, mái tóc rối. Hạo Nhiên giống như một con ngựa chững, vẳng ngang ngạnh, vẩn hung dữ. Sau khi đàn hết một bản nhạc Hạo Nhiên mới ngẩng lên nhìn Nhã Tịnh:

- Cô có biết bản nhạc vừa rồi không?

- Không, tôi chưa hề nghe qua

Hạo Nhiên nói:

- Đó là bản nhạc "Chiếc áo mộng mơ", tôi không thích những bản nhạc này, ủy mị quá! Nữ tính quá! Nhưng tôi cũng thừa nhận là nó hay, nó dễ thương, mặc dù hơi mơ mộng. Nhất là hai câu sau cùng:

Chỉ xin chàng một điều này thôi

Hãy trân trọng và giữ gìn chiếc áo

Nhã Tịnh nhớ đến hình ảnh Hạo Nhiên đã xua đuổi nàng lúc ngoài trời đang mưa:

- Tôi nghĩ là con người anh không có tình cảm làm sao mơ mộng được, Như vậy làm sao biết yêu chiếc áo mơ mộng chớ?

Hạo Nhiên trả lời mắt không rời Nhã Tịnh:

- Khi cô không có cả cái để mơ thì còn cái gì để cô nghĩ đến nữa tôi cũng nghĩ là bây giờ tôi cần phải biết mơ, phải hy vọng một cái gì để yêu quý nó.

Hạo Nhiên đưa hai tay ra nói như ra lệnh:

- Hãy lại đây! Nhã Tịnh, tôi không ăn thịt cô đâu, đừng nhìn tôi như quái vật như vậy

Nhã Tịnh thụt lùi

- Tôi nghe chuyện của anh, xin thành thật chia buồn.

Hạo Nhiên đứng bật dậy, chụp lấy tay Nhã Tịnh kéo về phía mình.

- Tôi không muốn nói chuyện mẹ tôi ở đây

- Vậy thì không có gì để nói cả.

Nhã Tịnh nói và định bỏ đi, nhưng Nhã Tịnh đã nghe Hạo Nhiên nói:

- Tôi đã dự tính để mẹ tôi có được những ngày cuối cùng tốt đẹp. Tôi cũng muốn có một sự nghiệp lớn lao, gọi là món quà cho mẹ tôi cũng mong có một cái ngày mà mọi người ai ai gặp bà cũng phải cúi mũ xuống xưng kính nói: "Chào cụ! Cụ khỏe chứ!" vậy mà mẹ tôi không đợi được tôi...

Hạo Nhiên cúi đầu, hình như anh chàng khóc.

- Như vậy... Nhã Tịnh thấy đó... Tôi đâu phải không biết mộng mở Có điều giấc của tôi xa vời quá... Nên tôi dùng cái hình thức phóng đảng và hung dữ để nguy trang cho mình.

Nhã Tịnh không nói, nàng không dám nói gì cả. Lần đầu tiên Nhã Tịnh được nghe Hạo Nhiên thành thật nói về mình. Nàng cảm động, thương xót, cái giận dữ, và những căm giận bữa trời mưa hôm nào biết mất. Bất giác Nhã Tịnh đưa tay vuốt lấy mái tóc rối của Hạo Nhiên. Hạo Nhiên tiếp:

- Nhã Tịnh biết không? Nghe tin Tịnh bệnh, tôi cảm thấy mình có phần nào trách nhiệm. Tôi đã từng ngồi ở đây suốt đêm đàn cho Nhã Tịnh nghe Không biết Nhã Tịnh có nghe thấy không? Đã hai hôm rồi, tôi cũng ngồi ở đây đàn. Tôi rất mong được gặp mặt Nhã Tịnh. Nhưng Nhã Tịnh đã không đến, như vậy là Nhã Tịnh đã không muốn gặp tôi Đúng ra tôi có thể tới thẳng Vườn Dâu Nhưng tôi không muốn làm kinh động đến bà cụ... một người đàn bà vĩ đại như mẹ tôi... Vì vậy, cuối cùng, tôi đã bảo Khiết Nhiên đi Tôi muốn gặp mặt Nhã Tịnh trước khi tôi đi thôi, Nhã Tịnh ạ.

Nhã Tịnh giật mình, ngồi xuống cạnh Hạo Nhiên, nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Anh đi đâu

Hạo Nhiên nói:

- Phải đi mưu đồ sự nghiệp cho chính mình. Tôi không muốn sống một cách lông bông thế này nữa. Mấy năm nay chẳng ai đánh thức tôi chuyện đó cả, nếu không có Nhã Tịnh...

- Anh định bắt đầu bao giờ?

- Trước tiên phải rời khỏi khu nhà ổ chuột kia, xong tôi sẽ hát. Tôi cũng biết hát xướng không phải là cái nghề của đàn ông, nhất là những người như tôi. Nhưng đó là thời kỳ quá độ, tôi phải cố gắng một thời gian. Tôi sẽ hát một cách đàng hoàng, nhưng biết đâu một lúc nào đó... Tôi lại chẳng nổi tiếng?

- Tôi tin anh lắm.

- Sau khi kiếm được một số tiền, tôi sẽ mua một nông trại, hay một đồng cỏ để chăn nuôi... Hôm nay đọc báo, tôi thấy họ kể sự nghiệp và quá trình thành danh của anh chàng Nhâm Hiền Quân mà cảm động vô cùng. Từ một người chân yếu tay mềm, ông ấy đã trở thành một nhà nông triệu phú. Trong quá trình đó, đòi hỏi nghị lực và sự can đảm nhiều lắm phải không?

Nhã Tịnh yên lặng gật đầu

- Mẹ tôi bây giờ đã mất. Khiết Nhiên đã có bạn trai. Nó cũng sắp lấy chồng. Bây giờ tôi không còn gì để bận rộn nữa, ngoài... Nhã Tịnh.

Hạo Nhiên chăm chú nhìn Nhã Tịnh rồi chột hỏi:

- Không... ngay Nhã Tịnh cũng không làm tôi bận rộn nữa

Nhã Tịnh vẫn yên lặng chỉ nhìn Hạo Nhiên.

- Con đường tôi sắp đi dài lắm, không biết tương lai rồi ra sao. Có lẽ sẽ đầy khó khăn gian khổ. Nhưng tôi phải đi và đi một mình... Không cần ai hỗ trợ.

Nhã Tịnh nhướn mày rồi cười

- ý anh muốn nói là... anh không muốn phiền lụy một ai hết?

Nhã Tịnh nhìn thẳng vào mắt Hạo Nhiên tiếp:

- Bây giờ, tôi có thể nói là tôi hiểu anh hơn. Có nhiều người đàn ông, trời sinh ra đã có một định mệnh cô độc, họ không lệ thuộc vào gia đình. Có lẽ anh là một trong những người ấy. Anh thích tự do... Vì vậy, ngay từ đầu... Anh không muốn lấy Tang Tang, mặc dù anh rất yêu cô ấy...

- Nhưng tôi không ngờ rằng, làm thế là giết Tang Tang.

Nhã Tịnh nói:

- Anh yên tâm. Tôi không phải là Tang Tang.

Hạo Nhiên nhìn sững Nhã Tịnh:

- Vâng, cô không phải là Tang Tang. Tang Tang yêu tôi, còn Nhã Tịnh thì không.

Nhã Tịnh kinh ngạc nhìn Hạo Nhiên:

- Sao anh biết?

- Vì nếu yêu tôi thì Nhã Tịnh đã biết được mãnh lực của tình yêu Tang Tang không bao giờ chịu nổi sự quyến rũ của tiếng đàn. Nàng có thể đuổi theo tôi đến chân trời góc bể. Tang Tang có giận tôi cao lắm là mấy phút, sau lại làm lành. Cái quan trọng hơn nữa là... Khi tôi bảo Tang Tang theo tôi thì cô ấy sẽ theo tôi ngay chứ không do dự, không biết tới người đàn ông thứ hai khác.

Nhã Tịnh yên lặng nhìn Hạo Nhiên. Hạo Nhiên đã nói chuyện đó với nàng một cách bình thản, tự nhiên chứ không có gì là buồn bực.

- Ban nãy tôi vừa ngồi đây đàn bản Chiếc áo mộng mơ Tôi đang hỏi tương tới Tang Tang. Cô biết tại sao Tang Tang tự sát không? Vì cô ấy biết là... tôi chỉ là một đao binh trên chôn tình trường, chính vì cô ấy biết như vậy nên cô ấy mới bảo “rời chiếc áo theo nàng đi mãi, và bầu trời kia mất hẳn ánh hào quang.”

Rồi Hạo Nhiên nhìn Nhã Tịnh nói:

- Tang Tang là một cô gái si tình và thuần khiết vô cùng.

- Tôi nghĩ là tôi đã biết chuyện đó.

Hạo Nhiên gật gù rồi đột nhiên nói:

- Rất cảm ơn Nhã Tịnh.

- Cảm ơn cái gì?

- Nhiều thứ lắm. Cảm ơn những lời thóa mạ của cô, cảm ơn sự giận dữ của cô, cảm ơn Nhã Tịnh đã đến thăm tôi sáng đó... Nhã Tịnh đã có quá nhiều ý nghĩa đối với tôi

Hạo Nhiên đứng dậy, anh ta nhìn Nhã Tịnh với đôi mắt sáng lạ lùng.

- Tôi sẽ đi đây đất Đài Loan này nhỏ bé, thế nào chúng ta cũng sẽ gặp lại nhau... Mong rằng lúc đó... Nhã Tịnh sẽ thấy tôi không phải là một thằng lang bang, phiêu bạt nữa nghe Nhã Tịnh... Chúc Nhã Tịnh gặp nhiều may mắn.

Nhã Tịnh ngồi yên bất động thật lâu Nhã Tịnh nhìn theo Hạo Nhiên. Bây giờ thì Nhã Tịnh hiểu rõ. Đây là cuộc gặp gỡ cuối cùng. Đột nhiên nàng thấy tim đau nhói...Không, không nếu như vậy... phải mừng chứ...Rõ ràng là Hạo Nhiên đã lột xác, Hạo Nhiên không còn là một thanh niên mặc cảm, lạnh lùng, anh ta đã lột bỏ chiếc áo ngụy trang.

Trước mặt Nhã Tịnh là một thanh niên cao lớn, sừng sững một cách tự phụ và kiêu hãnh.

- Tạm biệt Nhã Tịnh!
- Tạm biệt! Chúc anh may mắn.

Hạo Nhiên với cây đàn guitar trên vai, bước đi không quay đầu lại. Những bước chân vững chắc, tự tin. Bóng chàng mát hút trong rừng cây. Dù biết vô lý, nhưng tâm hồn Nhã Tịnh cũng rộn lên một chút ít xôn xang, một ít nuối tiếc. Nàng cũng không hiểu sao tâm hồn mình lại chùng xuống một cách lạ lẫm vậy.

Mùa Đông lại đến, và thế là mùa Giáng Sinh cũng sẽ tới ngay.

Quan niệm về tôn giáo ở nhà họ Tang khá lạ. Phật Đản cũng cúng, bệnh thì lên chùa cúng bái cầu xin phù hộ, nhưng Noel đến thì cũng mở tiệc mừng, cũng ăn Réveillon như bao gia đình theo đạo Công giáo khác. Lý do của bà cụ rất đơn giản:

- Có cây Noel trưng giữa nhà, treo đèn kết hoa đủ màu trông lạ mắt lại vui cửa vui nhà nữa.

Vả lại, theo bà cụ, cây Noel còn tượng trưng cho sự đầm ấm, hạnh phúc của gia đình.

Anh em Khải và Hoàn cũng quen với lối sống phối hợp này lâu rồi, nên họ coi đó là chuyện tự nhiên. Noel đến, họ chăm chỉ bày trí cây thông giữa phòng khách. Mua một số quà, bánh giấy, hoa giấy treo lên trông rực rỡ hẳn lên. Nhã Tịnh nhắm tính mới đây mà nàng đã ở nhà họ Tang được 6 tháng có hơn. Cái thời hạn sống ba tháng của bà cụ được triển hạn thêm thành năm tháng cũng đã qua mất. Một hôm Hoàn gặp riêng Nhã Tịnh nói:

- Đấy em thấy không, biện pháp trị bệnh bằng tinh thần nhiều lúc rất hiệu quả. Nếu bây giờ phẫu chuẩn bị sinh nhật 81 của nội, anh cũng không nghi ngờ em lắm đâu.

Nhã Tịnh cười.

- Vậy lần này anh định tìm món quà ở đâu và loại gì để mừng sinh nhật thứ 81 của nội đây?

Nhi Hoàn nheo mắt nhìn Nhã Tịnh nói nhanh:

- Có chứ, một lễ cưới.
- Lễ cưới giữa anh Khải với Nghi Quyên?

Hoàn nhìn vào mắt Nhã Tịnh nói như cười:

- Không mà là giữa anh và em.

Nhã Tịnh hét lên:

- à! Nói chẳng biết xấu hổ. Anh có điên không, anh tự lột mặt à? Anh định để nội nghĩ là anh em chúng ta diễn trò loạn luân ử Anh...

Nhi Hoàn nhìn Nhã Tịnh nháy mắt cười Nhã Tịnh chột hiệu mình đã mắc mưu Hoàn. Như vậy có nghĩa là nếu vì không phải bị sợ cơ mưu, Nhã Tịnh đã nhận lời Hoàn rồi Nhã Tịnh thấy nóng ran cả mặt, nằng dí dí tay lên trán Hoàn và quay lưng chạy ra ngoài

- Anh rõ là quý! Hư thật!

Hoàn chạy theo, cuối cùng đã giữ được Nhã Tịnh bên cây ngô đồng ngoài vườn. họ đứng bên dưới tán cây, những chiếc lá trái tim rụng đầy dưới chân họ Hoàn nhặt lên một chiếc lá rồi nhìn Nhã Tịnh, nhìn cây ngô đồng.

- Bây giờ anh mới biết ngô đồng hình quả tim.

- Thật ra thì có nhiều loại cây có lá dạng này lắm.

Hoàn giữ lấy vai Nhã Tịnh, nhìn vào mắt nàng:

- Thật ử Vậ mà trước kia anh cứ tưởng chỉ có một loại cây có lá hình quả tim thôi

- Cây gì?

- Cây dâu

- Sai rồi, lá dâu tằm đâu có hình quả tim bao giờ?

- Thì qua bàn tay của em, nó sẽ trở thành hình quả tim mấy hồi! Em là một cô gái làm đổi thay người khác dễ dàng, em đã làm anh...

Nhã Tịnh ngó ra, chột hiệu Mặt nàng càng đỏ hơn, tim nàng đập mạnh hơn. Nhã Tịnh ngược nhìn người yêu, đôi má nàng đỏ hồng, đôi mắt sáng long lanh, đôi môi mọng chín và Hoàn không thể kềm chế được mình, chàng cúi xuống đặt nụ hôn nồng nàn say đắm lên môi nàng. Hai người siết chặt nhau như không muốn rời xa Trong những ngày gần gũi nhau, Nhã Tịnh cảm thấy mình như càng lúc càng bị hút về phía Hoàn hơn. Cái tình cảm nhẹ nhàng đó, cứ thấm dần, thấm dần và kết tụ lại thành hình quả tim, lúc nào cũng nhảy một điệu valse bên cạnh nàng.

Hoàn thế đấy, Nhã Tịnh nhắm mắt lại Nắng xuyên qua cành lá, lung linh trên tóc Nhã Tịnh, trên áo, trên mặt... Nàng cũng đang nhảy valse như quả tim nàng: rộn ràng, xao xuyên, băng khuâng...

Trong giây phút ấy, như không có gì tồn tại giữa hai người một lúc thật lâu, Nhã Tịnh mới hoàn hồn, nàng xô nhẹ Hoàn rạ

- Anh kỳ quá hà. Không khéo nội trông thấy bây giờ.

Hoàn thở dài luyến tiếc:

- Chắc anh điên vì em quá. Anh yêu em quá Tịnh ơi!

Rồi chàng nắm lấy tay Nhã Tịnh nói tiếp:

- Em xuống phố với anh đi, chúng ta đi sắm quà cho nội mừng Noel chứ.

Họ ngồi vào xe, chiếc xe từ từ lăn bánh, tiến vào thành phố. hai người dắt díu nhau qua các cửa hiệu Nhã Tịnh chọn chiếc khăn quàng cổ bằng len cho bà cụ, và chọn chiếc áo khoác ngoài bằng tơ nhân tạo cho cô Lan, một chiếc váy dễ thương cho vú Kỹ, một lọ nước hoa đắt tiền cho Nghi Quyên, một cây bút bằng vàng cho Khải... Hoàn phải ôm một lô hàng trên tay, vừa thở vừa hỏi:

- Em định làm ông già Noel ử

Nhã Tịnh đứng trước cửa hàng bách hoá, xoay người một vòng nói:

- Em còn chưa mua xong đâu đấy

Và quay sang Hoàn, Nhã Tịnh cười hỏi:

- Thế anh không định mua gì cho em ử

- Anh đã mua từ lâu

Nhã Tịnh có vẻ ngạc nhiên:

- Thế à? Anh mua từ bao giờ? Món gì vậy? Có thể cho em biết trước được không?

Hoàn nheo mắt nói:

- Không được. Thiên cơ bất khả lậu mà.

- Bí mật dữ hén!

Nhã Tịnh nghiêng nghiêng đầu, trề môi tinh nghịch. Nhã Tịnh đoán có lẽ Hoàn chuẩn bị cho nàng một món nữ trang đắt tiền. Nhã Tịnh không hỏi nữa. Rảo một vòng trong công ty bách hoá, Nhã Tịnh mới chọn được một tàu thuốc bằng gỗ đỏ và một chuỗi ngọc trai

Hoàn kinh ngạc nhìn Nhã Tịnh:

- Mua mấy thứ này chi vậy?

Nhã Tịnh nhìn Hoàn cười:

- Anh đừng quên là em họ Lục nhé. Hai món quà này là để tặng cho cha và Man Nhự một tí nữa, em phải ghé nhà một chút.

Hoàn nói, hơi căng thẳng một chút:

- Được, anh sẽ chở em đi, anh cũng cần phải ra mắt cha em chứ. Anh cũng cần mua món gì cho cha em chứ. Em thấy nên chọn gì nào? Còn nữa, em nhìn xem anh ăn mặc như thế này có tùy tiện lắm không? Cần về nhà mặc veston thật cà- vạt không?

Nhã Tịnh tròn mắt:

- Sao anh không nói là phải mặc lễ phục áo đuôi tôm, đội mũ nỉ cao, cặp thêm chiếc ba toong nữa cho đủ bộ?

- Ăn mặc gì lạ vậy

- Vậy mới giống mấy nhà ảo thuật chứ?

- Em định nói gì anh không hiểu

- Thì anh làm ảo thuật nên anh đã thay đổi cuộc đời em, anh cũng đã làm cho đời em trở nên giá trị hơn, vì em đã kéo dài được tuổi thọ của nội, phải không?

Hoàn nói không biết thật hay đùa:

- Còn nữa chứ, em đã cứu vớt cuộc đời anh. Em biết không Nhã Tịnh, anh chỉ là một người bình thường... một hôm anh đi dạo, anh bước tới cầu Thiên Kiều, anh bỗng thấy một cô gái, đứng dưới nắng mặt trời Từ đó... Anh thấy mình thay đổi hẳn... Nhã Tịnh, đối với em, anh thấy có dấu vết của định mệnh trong ấy

Nhã Tịnh xúc động vô cùng. Hôm ấy cả hai về nhà Nhã Tịnh

ông Sĩ Đạt có mặt ở nhà. ông sung sướng vô cùng, với bao nhiêu tình cảm phức tạp, đón Hoàn và Nhã Tịnh. Nắm lấy tay Nhã Tịnh, ông vừa ngắm nghía con vừa nói:

- Con có vẻ tươi tắn hẳn lên. Mấy hôm trước cô Lan có gọi điện thoại đến đây nói là con bệnh, làm cha lo quá. Bây giờ con khỏe rồi phải không?

Rồi ông liếc nhanh về phía Hoàn và hỏi tiếp con:

- Nhà họ Tang, họ cũng không có gì phật lòng chứ? Cái tính ngang bướng của con nhiều lúc làm cha không yên tâm, cha sợ con làm họ nhức đầu

Nhã Tịnh vừa cười vừa nhìn Hoàn:

- Họ đã bị nhức đầu quá rồi đó chứ. Anh Hoàn này, quý vị có bực mình với tôi không? Hay là hài lòng?

- Đó là điều anh định hỏi đây

Hoàn nói với ông Đạt:

- Bác ạ, cháu đang muốn làm Nhã Tịnh hài lòng.

Nhã Tịnh vội xoay nhanh đề tài:

- Cha ơi... Thế... Man Như đâu rồi... Con muốn nói đến má nhỏ con đó.

ông Sĩ Đạt có vẻ bối rối ông chưa kịp nói thì cửa phòng xích mở. Man Như với mái tóc rối, nặng nề bước ra Nhã Tịnh tròn mắt, không tin vào mắt mình. Man Như với chiếc bụng lùm lùm đang bước tới Nhã Tịnh quay sang nhìn cha, không biết vui hay buồn.

- Xin... chúc mừng cha

Man Như có vẻ ngượng ngùng. Nhìn Hoàn rồi nhìn Nhã Tịnh. Nhã Tịnh tỉnh táo hẳn, nàng bước tới nắm lấy tay Man Như,

- Ô mừng quá, vui quá... Tôi sắp có em rồi... Nhớ sinh cho cha tôi một đứa em trai nhé. Tuy không nói ra, nhưng tôi biết cha tôi rất thích có con trai

Man Như đỏ mặt:

- Điều đó làm sao biết được.

- Cũng không có gì phải lo, nếu là con gái thì lần sau cũng được... Dù sao... Tôi cũng sẽ có một đứa em chung giòng máu, vậy là tốt, phải không... Di?

Man Như chỉ đứng yên, ngượng ngùng. Ông Sĩ Đạt thì có vẻ vui trước sự làm lành nhau giữa hai người ông cũng nhìn thấy trong ánh mắt Nhã Tịnh tràn ngập tình yêu Thế là ông kéo Nhã Tịnh sang một bên hỏi:

- Con có chuyện gì cần nói với cha không?

Nhã Tịnh giả vờ ngây thơ, lắc đầu, ông Sĩ Đạt vỗ nhẹ vai Nhã Tịnh nói:

- Thôi con đừng dẫu cha nữa Cha dám chắc với con, là gã thanh niên ngoài kia không hề xem con là em gái hẳn đâu

Nhã Tịnh cười ngẩng lên nhìn cha, thật thà:

- Cha biết không chỉ trong nửa năm, con đã quen rất nhiều người với những bản tính khác nhau Vì vậy con cũng đã đổi khác.

Nhã Tịnh chợt nhớ tới Hạo Nhiên, hỏi cha:

- Cha ạ, nếu bây giờ con lấy một người chồng, mà anh ta là con của kẻ giết người, thì cha có giật mình không?